Ч. 212 (13.160). Львів, субота 24. вересня 1932. Poeztowa opłaty zapłacono ryczałtem. Рік LIII.

# ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок ч. 10, II. пов.
Конто почт. щадн. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 4·00 зол.
Чвертьрічно 12·00 „
Піврічно 24·00 „
Річно 48·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар. Франції, Голянції, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол.— Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.
В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.
ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 20 сот.

# Признання українського народу
## в американському конґресі.

(Кореспонденція з Америки.)

Ню-Йорк, 1. вересня 1932.

Про рішення петербурської Академії Наук з 1906 р. в справі самостійности української мови розписувалася свого часу українська преса як про епохальну подію. Коли так, то важною подією для нас є також признання українців за окремий нарід американським конгресом і президентом далеко ще до берестейського миру. Розуміється, що це не сталося припадково, але цей факт вказує, що українці не мають причини вважати себе якоюсь упосліджено расою чи племенем, коли навіть розмірно невеликі їх заходи приносять бажані успіхи. Треба лише хотіти і вміти використати політичну конюнктуру.

Українська еміґрація в Америці разураз творить та пересипає свої „загально-народні" організації чи хвилеві уґрупування. Так сталося теж дня 1. листопада 1916 р., коли то в Ню-Йорку перемінено імя „Руської Ради", заснованої пок. епископом Сотером Ортинським на спільнім зїзді „підкарпатських та галицьких Русинів" у Філядельфії в 1915 р., на „Українську Раду". Вже на перших зборах Української Ради 26. грудня 1916 р. ухвалено таку резолюцію: „...Щоби Українська Рада вдалася до президента Злучених Держав з проханням назначити Український День в Америці і щоби в тому дні зільно було на цілій території Злучених Держав збирати жертви на українців, що потерпіли у війні". Тому, що в тому часі найбільш репрезентативним українцем у Злучених Державах був о. Петро Понятишин, українсько-католицький парох в Нюарку, в стейті Ню Джерзи, як адміністратор українсько-католицької дієцезії по смерти пок. Сотера, Українська Рада доручила йому виконання цієї резолюції.

Обставини так склались, що о. П. мав за дієцезального адвоката п. Виліяма Дж. Кернса з Нюарку, а цей знова був приятелем конгресмена (посла) Джеймса Гемила, що був шкільним товаришем Йосифа А. Томолті (Joseph A. Tumulty), секретаря президента Вудрова Вилсона. Секретар президента це не приватний писар, але, на основі закону, шеф кабінетової канцелярії з міністеріяльною платнею. Крім цього Томолті був близьким приятелем Вилсона і мав на нього великий вплив. Вилсон так далеко йому довіряв, що брав його на засідання кабінету, хоч це було проти всяких досі принятих звичаїв у Білому Домі. Отже цю обставину використали о. П., адв. Кернс і пос. Гемил і наперед приватно обговорили справу Українського Дня з Томолтім. Саме було вже кілька таких чужинецьких „днів" і далися чути негодування за безнастанні збірки на вулицях міст в Америці. Крім того такі справи перепиняли правильну працю конгресу — а війна з Німеччиною вже висіла у воздусі. Але Томолті обіцяв і слова дотримав.

Щоби проголосити Український День на цілу Америку, треба було ухвалити відповідну резолюцію тією самою дорогою, як ухвалюється закон. Отже треба було згідної ухвали нижчої палати конгресу („палати репрезентантів"), вищої палати (сенату) і підпису президента. Якби це йшло правильною дорогою, то треба було наперед поставити внесок у котрійсь палаті, опісля внесок був би пішов до комісії, де міг пропасти, або прийти на денний порядок навіть аж по році. Така дорога для Українського Дня не мала виглядів на успіх, бо російський амбасадор був би певно ужив усіх своїх впливів, щоби справу вбити. Отже треба було пуститися на льотерійну ставку: перепачкувати Український День як наглий внесок за однодушною згодою в палаті репрезентантів і в сенаті.

На просьбу Гемила піднявся предсідник палати послів, Чемп Кларк (Champ Clark), перефорсувати резолюцію в себе, а сенатор Генрі Кабот Ладж (Henry Cabot Lodge) із стейту Мессечусетс у сенаті. Вони знали, що за резолюцією стоїть Томолті. Українська депутація, з о. Понятишином на чолі, явилася офіціяльно в конгресі 4. січня 1917 р., а вже 24. січня Чемп Кларк поставив резолюцію як наглий внесок пос. Гемила на деннім порядку. В самім рішаючім моменті прийшов спротив одного конґресмена і тимсамим внесок не перейшов як наглий. Виглядало, що справа була погребана, хоч у сенаті сенатор Ладж перепер свій внесок як наглий 7. лютого. Але Чемп Кларк добре пильнував нашої справи і, коли 22. лютого не було на салі опонента з попереднього голосування, пос. Гемил поставив знову наглий внесок у справі Українського Дня і він перейшов вимаганою однодушністю. Тепер уже не було страху, бо далі пильнував справи Томолті. Кабінетова канцелярія предложила резолюцію до підпису президента 2. березня і її підписав Вилсон спеціяльним пером, котре Томолті відтак передав на памятку о. Понятишину. Кожний із згаданих діячів добре розумів, що це історична подія, бо підноситься до рівнорядности націй такий нарід, який навіть на своїй землі не мав признання.

Ще треба було приготовити проклямацію президента, а тим занялася кабінетова канцелярія. При вписуванні назви „українці" рішили подати на першім місці давну назву „Ruthenians", бо вона була знана Вилсонови, як бувшому професорови, а побіч додати імя „Ukrainians". Отже тому проклямація звучить так:

„Зваживши, що дня 2. березня 1917 р. я одобрив Спільну Резолюцію Конґресу Злучених Держав Америки, яка звучить як слідує:

„Тому, що в краях положених у східній части Европи, на терені руйнуючої війни, є найменше один міліон русинів (українців) у страшенній потребі поживи, одіння й захисту; і

„Тому, що сотки тисячів цих людей мусіли опустити свої доми й своє майно, а не маючи нагоди постаратися про забезпечення своїх найконечніших потреб, мусіли терпіти недуги, голод і невисказану нужду; тому нехай буде

„Постановлено Сенатом і Палатою Репрезентантів Злучених Держав Америки, зібраних на конгресі, що з огляду на горе, нужду й недостаток, які ці люди видержують, проситься уклінно Президента Злучених Держав назначити й установити день, в якому горожани цього краю можуть дати вислів своєму співчуванню складанням жертв на фонди, які тепер збирається на підмогу русинів (українців) у воюючих державах."

„А тому, що я певний, що населення Злучених Держав не відкаже своєї помочи тим людям, яких навістила війна, голод і пошести;

„Отже я, Вудро Вилсон, Президент Злучених Держав, згідно з бажанням Конгресу, назначую і проголошую 21-ий день місяця квітня як день, в котрому населення Злучених Держав може складати такі жертви, які вважає за відповідні для допомоги русинам (українцям) у воюючих державах.

„В доказ цього мій власноручний підпис і печатка Злучених Держав.

„Дано в місті Вашингтоні дня 16. березня, року Божого 1917, а року незвисимости Злучених Держав сто сорок першого. — Вудро Вилсон.

(Печатка)

Побіч Президента: Роберт Ленсинг, Міністр Заграничних Справ."

Цю проклямацію видрукували всі більші денники в Злучених Державах, але це припало вже на час виповідження війни Німеччині. Це був останній чужинецький „день" і від тоді вже ніхто не дістав такого дозволу на загальні збірки.

Сама справа проголошення Українського Дня повинна була наповнити український загал радістю і спонукати їх до одушевленої акції для влаштування прилюдних збірок на вулицях більших і менших міст Америки. А всеж, який жах ще тепер переймає свідомого українця на згадку, що проти заходів Української Ради робила найдивачніші інтриги організація „лівих" груп, Федерація Українців у Злучених Державах, а в дні 21. квітня появилися на вулицях колектори з українськими відзнаками й пушками від двох груп, котрі себе взаїмно поборювали. — Із збірок дістала від місцевих комітетів Українська Рада 52.246 дол. і 60 ц., а Федерація 32.217 дол. і 37 ц.

Але головна боротьба із витратою Гераклевої енергії за цей український Скарб Нібелюнгів розпочалася щойно по збірці, і, хоч вона тепер притихла, то память про неї потрясає ще й досі нервами підписаного.

Д-р Семен Демидчук.



# Політичні анальоґії.

Чи наслідування польських метод у Німеччині?

У крутіжі німецьких подій, таких незвичай-
них у своєму змісті, опозиційна польська преса
виловила дещо, що мало би нагадувати.... вну-
трішньо-політичне життя Польщі. Ця преса про-
сто говорить про наслідування політичних поль-
ських досвідів з останніх кількох літ. Такі фак-
ти, як той, що фон Папен справився швидко з
розполітикованим парляментом, або що в Бер-
ліні появились заклики вступати до нової „пре-
зидіяльної партії" (від якої — до речі — канц-
лер відмежувався), або поголоски про „безпар-
тійний бльок", який мав би дати поміч фон Па-
пенові для дальшої боротьби з партійництвом
— і для санації внутрішньо-німецьких відносин —
ці факти і чутки послужили декому з протиса-
наційного табору доказами, що фон Папен пі-
шов слідами польського маршала...

На цю легкість, з якою „дехто" дошукуєть-
ся політичних анальоґій там, де їх нема, зареа-
ґувала „Дайтше Рундшав" з Бидгощі. Її мірку-
вання звернені під адресою „Дзеннік-а Бидгоск-
ого", який помістив допис із Берліна теж у ви-
ще згаданому жанрі.

„Дайтше Рундшав" підкреслює яскраві
ріжниці між фон Папеном і Пілсудським і тих
ріжниць добачує цей часопис чимало. „Бо Ні-
меччина — це не польський нарід, а світ не є
тепер той сам, що був ним шість літ тому". І пе-
редовик німецької газети вичисляє: „Пілсуд-
ський іменував свого президента, а Гінденбург
підніс на щиті фон Папена. Пілсудський є вій-
ськовим міністром і вирішує обсаду міністер-
ської президії. Пан фон Папен має біля себе вій-
ськового міністра і ніхто не віднє, чи власне цей
міністр не покличе колись до влади іншого кан-
цлера. А перш усього — **Пілсудський є рівноча-
сно Гітлером, тоді, коли фон Папен має в Гітле-
рі противника.**

У дальшому доказує „Дайтше Рундшав",
що на творення нової партії нема ніякої надії.
Так Гуґенберг, як і „Крицевий шелом" виразно
противляться тому. Отже безглуздою є думка
про якийсь німецький клюб ББ. Його змонту-
вання шляхом наслідування польських виборів
є у Німеччині неможливе. Особа Гінденбурга
ручить теж за те, що в Німеччині не буде явної
диктатури, дарма, що „Крицевий шелом" ра-
див, аби обходитись у дальшому без парлямен-
ту. „Коли вже Пілсудський не хоче обійтись без
тіні конституції, то тим більше не може зречись

її уряд Німеччини, що енергічно протиставиться усім нелегальним спробам підірвати державний авторітет".

Стільки німецька газета. Пильний обсерватор внутрішнього німецького життя очевидно ледви чи буде ждати такої простої розвязки скомплікованої проблеми — як наслідування пілсудчини, — проблеми, що повстала не тільки на тлі гравітації Гітлера до влади. Такий чи інший розвій подій у Німеччині не інспірують тільки амбіції деяких таборів, аби захопити керму держави чи біля неї залишитись, щоби на внутрішньому терені реалізувати свою ідеольоґію. Тут сціпились у боротьбі ріжні темпераменти, ріжні ментальности, що хочуть на свій лад прочистити шлях на міжнародньому терені до могутности Німеччини, що хочуть на свій спосіб повернути її давний блеск, давне сяйво. Від того, як уложаться у дальшому взаємини великодержав з Німеччиною, від того, яку послідовність виявлять міжнародні чинники у спинюванні росту великодержавних амбіцій Німеччини, росту її значіння та „Wille zur Macht", від того чимало залежить дальший хід подій на терені німецької держави. І який би цей хід подій не був, то у всякому разі далекий він буде від того, аби нагадував своєрідні ходи польської санації.

**В. Север.**

# Слова і діла.

**Волинь, 18. IX. 1932.**

I.

Останні чотири роки були роками настирливої декламації про „українофільство", пошановання української культури, підтримування національного руху й українських організацій, турботи за народній добробут, церкву й т. д.

Для сильнішого ділання на слухачів спроваджено спеціяльних декляматорів, тепер уже „послів" і „сенаторів", ріднохатівців і вуїстів, акторів і нивістів, радних і лавників, могильників, педагогів і самоуправних діячів та інших „культурників", виховатєлів, кооператорів.

Ці „специ" деклямували старі й модерні твори: про „за вашу й нашу вольність", колишнє братерство й кохання, спільну реґіональну культуру, нові спільні інституції і цінности, співжиття й співпрацю та про велике щастя й багаті користи від усього цього для українців.

Деклямували на всі способи. А найбільше „Нива". Волинякам, — здавалося декому, — залишається впитися цими деклямаціями та повірити, що на волинській землі настав рай і українці, як у казці, будуть самоуправлятися, їхні діти матимуть українські школи, культурно-освітня праця розцвіте, добробут підійматимуть кооперативи, як найкращі дріжджі; церква буде в своїх руках, братства воскреснуть і знову розгорнуть свою працю.

Словом, широко була закроена деклямація про омріяну казку життя.

II.

Чотиролітний сеанс волинських деклямацій закінчився найвищим акордом угорі, аж у Варшаві, а саме 15. травня ц. р. на зїзді „орієнталістичних кол молодих". Підчас промови, присвяченої національним меншостям п. Леон Васілевський, відповідаючи одному з учасників зїзду, висловив такий погляд на розвязання українського питання в Польщі („Всхуд", ч. 3—4, стор. 110):

„Першою фазою, — як передає „Всхуд", — повинно бути надання певної культурної автономії українській меншости... Утраквістичні школи треба признати за шкідливі... Наступною фазою розвязання українського питання повинна бути територіяльна автономія".

Це вже трохи більше, ніж деклямації волинських мандрівних специв.

III.

А практика в тому самому часі?

Агонія луцького братства від хороби комісарщини. Закриття луцької і кремянецької „Просвіт". Введення викладання в українських гімназіях історії і ґеографії польською мовою. Поширення „дубенського" кооперативного права на інші повіти. „Волинський ревізійний союз" і проект п. Волошиновського перетворити українську кооперацію в неукраїнську. Зміцнення утраквізації по селах. Герцювання „певних" людців на руїнах українського шкільного, культурно-освітнього, економічного, церковного й самоуправного життя. Відрухи серед молоді. Мосур, Олексинець, Волинське Полісся...

Все в одному часі й у тісному звязку між собою.

IV.

Кому це потрібно, може зробити для себе дуже ясний і точний льоґічний висновок з цієї вязанки деклямацій, практики та подій.

А передовсім — один висновок.

Трактування наших мас, як малолітніх дітей чи як тої ворони в байці Крилова, є дуже хибним і запізненим. Наші маси дозрівають і вміють відріжняти деклямації від реального життя.

Спосіб „заспокоювання" широких верств українського народу деклямаціями й казками цілковито збанкротував. Більше цього: у наших масах подібні „заспокоювання" викликують почуття ображеної гідности й обурення та штовхають їх на слизькі й небезпечні шляхи. Бо вони вже знають, що їм належиться.

Коли ми писали в ч. 137 „Діла", що Волинь підмінована, то й не припускали, що життя так швидко підтвердить наші спостереження.

Одночасно воно підтвердило й облуду деклямацій найнятих „перехожих" людців, що мали завданням як не приспати наші маси, то бодай обманювати ті чинники, від яких спливають на них благодаті.

Життя розвіяло фальш деклямацій, відкрило наготу страшної практики й знову поставило українське питання на Волині руба.

**Senex.**

## Новий рекорд швидкости

ЛЬОНДОН. (ПАТ). Американець Ельґонак здобув на моторівці „Міс Америка" на озері Мішіґен новий світовий рекорд швидкости, осягаючи пересічно 124,91 миль на годину. Дотеперішній рекорд був 119,81 миль на годину, а мав його анґлієць Кей Дон.

## На Сагару!

ПАРИЖ, (ПАТ.) З Мадриду повідомляють, 145 еспанських старшин і аристократів, які брали участь в останній революції проти республиканської влади, вислали кораблем на вигнання до далеких місцевостей Сагари. Крім цього в Мадриді чекає на вигнання 140, у Севіллі 230 старшин та аристократів.

## Новий мадярський консуль у Львові.

ВАРШАВА (ПАТ). Президент Річипосполитої дав **exquatur п. Юліянові Новотному**, почесному консулеві Мадярщини, на простір воєвідств львівського, станиславівського, тернопільського і волинського з осідком у Львові.



## Румунсько-більшовицькі переговори в Женеві.

БУКАРЕШТ. (ПАТ). Румунське міністерство закордонних справ оголосило такий комунікат: Аби покласти край фантастичним інформаціям, які дотичать пакту про неаґресію, мін-ство закорд. справ подає до відома, що згідно з тим, що устійнено в менті перервання праць розброїної конференції, розмови в цій справі ведуться дальше в Женеві.

## Плебісцит у справі відбудови німецької армії.

БЕРЛІН. 22. 9. ПАТ. Баварський союз фронтових вояків у внесенні до міністра внутр. справ Ґайля домагається розписання плебісциту в справі відбудови німецької армії на основі загального обовязку військової служби. Метою плебісциту є оголошення закону, на основі якого важність 5. части версайського трактату мають формально скасувати а відбудову німецької армії перевели би на основі загального обовязку військової служби у якнайширшій ділянці. Рівночасно видадуть розпорядки в справі озброєння та виеквіпування тієї нової армії. Закон називатиметься „Новий закон про збройну силу". Внесодавці заповідають, що предложать лісту з кількома тисячами підписів задля піддержки внесення.

## Делеґат патріярха при православній церкві в Польщі.

ВАРШАВА. 22. 9. ПАТ. Із Греції приїхав до Варшави архимандрит Канадзайтіс. Православний патріярх у Царгороді іменував його делеґатом патріярха при православній церкві в Польщі на місце виключеного свого часу еп. Зотоса.

---

ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 24. ВЕРЕСНЯ 1932.

СТ. СІРОПОЛКО. 3)

# П. Ніщинський-Байда.

**(З нагоди 100-ліття з дня його народження).**

*(Докінчення.)*

Близькість Ананіва до Єлисаветграду сприяла тому, що П. Н-ий зійшовся з тамошнім музично-драматичним гуртком, з якого потім вийшли знамениті актори М. Кропивницький, брати Тобилевичі (І. Карпенко-Карий, М. Садовський, О. Саксаганський) і ін.

В січні 1882 р. П. Н-ий знов оселився в Одесі, куди був переміщений на посаду учителя грецької мови у 2-ій гімназії. Тут П. Н-ий, як сам висловлюється, „тілом очуняв і значно душею відпочинув". У другому періоді свого перебування в Одесі (до 1888 р.) П. Н-ий продовжував працю над перекладом „Одисеї", яку й довів до кінця, та знов повернувся до участи в Одеській Громаді, головне в комісії для складання українського словника, що потім вийшов у світ під назвою: „Словарь російсько-український. Зібрали і впорядкували М. Уманець і А. Спілка" (себто М. Комаров і Одеська Спілка).

Однак „Одисея" не побачила світу в російській Україні: Головне Управління у справах друку повідомило П. Н-го, що „Одисея" „запрещается безусловно"*). Потім вона вийшла у Львові (1889—1892 рр.).

В 1888 р. П. Н-го переміщено на посаду учителя бердянської ґімназії, відкіль у 1890 р. і перейшов П. Н-ий на пенсію. До часу призначення пенсії — 50 карб. місячно — після залишення учительської посади П. Н-ий дуже бідував, і тільки матеріяльна допомога українського мецената Василя Семиренка (600 карб. річно) давала П. Н-му можливість жити і працювати над перекладом „Іліяди" Гомера. За цю допомогу В. Семеренка і присвятив йому Петро Ніщинський переклад „Іліяди" (на жаль, П. Ніщинський встиг перекласти лише 6 пісень), не подаючи повного прізвища свого добродія („Шановному і високоповажаному В. Х. С-ові").

З переходом на пенсію П. Н-ий жив, як пустельник, то в Одесі, то напереміну у котроїсь з двох доньок, що були за пан-отцями — Людмили Адамович та Музи Левицької.

Здоровля П. Н-го зовсім підупало, — увесь час хорував. На четвертий тиждень великого посту 1896 р. П. Н-ий поїхав до доньки в м. Ворошиловку на Поділлі, але в дорозі побив його параліж. У непритомному стані відвезли П. Н-го до доньки, і там він за два дні помер (4-го березня по ст. ст. 1896 р.). Там-же, у Ворошиловці й поховали його у присутності жінки, доньок і сина Вадима.

В таких загальних рисах можна визначити особисте бідолашне життя П. Н-го та його багато-творчу працю на користь української культури. П. Н-ий був чистим культурником. „Хоч він і відвідував — як пише у своїх спогадах О. Рябінін-Скляревський — зібрання революційної течії Одеської Громади 1870-их років, але не брав участи в її діяльности".

Ще за свого життя П. Н-ий знайшов високу оцінку своєї поетичної і музичної творчости „Закувала та сива зазуля" стала улюбленою піснею українських концертів. Так коли Одеській Громаді пощастило в 1895 р. зорганізувати Шевченківське свято під прапором Славянського Благодійного Товариства, то в програму концерту увійшла поруч з піснями М. Лисенка також хорова пісня „Закувала та сива зазуля".

Дуже тонку і влучну оцінку П. Н-го, як перекладчика, знаходимо в рецензії на 6-у пісню „Одисеї" (див. ч. 12 „Кіевская Старина" за 1885 р.): „Вірш — вільний і легкий; у мові нема ні одного надуманого звороту, і, що найважніше, чудово передано загальний дух великого твору старовини, та спокійна легкість, та велична краса, якими, як промінням сонця, наскрізь є проскнутий твір „всевидющого сліпця".

На великий жаль, ні „Одисеї", ні „Іліяди" нема тепер у продажі — всі ці праці П. Н-го стали бібліографічною рідкістю, а тому перевидання їх булоб найкращою даниною нашого громадянства світлій памяті „українського Гомера".

Імя П. Ніщинського-Байди, як українського поета й композитора, на завжди збережеться в історії української літератури й музики.

*) О. Рябінін-Скляревський. З життя Одеської Громади 1880-х років „За сто літ". Кн. IV. Київ, 1929

# Із містерій на Лемківщині.

**Дивна історія одного хреста, який славить єдність з Росією.**

Серед ночі з 26. на 27. липня ц. р. 6 парубків зі села Злоцького к. Мушини (пів години заліз. ницею від Криниці), а саме Адам Барка, Ванко Барка, Микола Барка, Ваньо Шост, Васько Барка і Семен Барка викопали хрест з гр.-кат. цвинтаря в Злоцькім, закопаний там проти волі місцевих парохіян, але за дозволом старости в Новім Санчі з 14. VII. ц. р., учасниками „свята русской культури" під проводом „русской" інтелігенції новосандецького повіту в дні 17. VII. ц. р. По дводенній слідстві поліція з Мушини викрила виконавців, серед ночі в кайданах відвела їх у Мушину і там помістила в громадських арештах. Слідуючого дня 5-ох з них по переслуханні випустили, а Адама Барку перевели на поліцію, там держали його біля 4 годин закованого і переслухували на обставину, чи хто його до цього вчинку намовляв. Слідуючого дня передано його судові, а слідчий суддя по переслуханні випустив його негайно на волю.

Епільогом цього була розправа, яка відбулася 26. VIII. в суді в Мушині проти Адама Барки і 5-ох товаришів за перенесення православного хреста з греко-кат. цвинтаря на поле Андрія Яценика, інспіратора „свята русской культури" в Злоцькім в дні 17. VII. 1932. Обвинуваченим закидала поліція в Мушині провину з § 306. к. з. Розправі проводив суддя Студентович, в ролі обвинувачуючих виступав Стефан Міхалік старший постерунковий в Мушині. Обвинуваченві відповідали з вільної стопи. Боронить усіх адв. д-р Вайх з Мушини. До вчинку признаються, до вини не почуваються. Всі солідарно заявили, що хрест з гр.-кат. цвинтаря забрали без нічиєї намови, бо вони і цвинтар є гр.-кат., а хрест є православний.

Суддя старався підкреслити тло політичне, тому давав підсудним відповідні питання, на які вони заявили, що хрест усунули з цвинтаря тому, бо закопали його приклонники „унії з Росією" на памятку упавшим борцям за Москву, а не за український нарід".

У висліді розправи суддя засудив обвинуваченого Адама Барку на 4 тижні арешту, всіх інших (5) по 2 тижні. Оборонець в імені всіх обвинувачених вніс апеляцію, а заступник прокуратора спротив проти низького виміру кари.

Дня 1. IX. ц. р. відбулася знову розправа проти Адама Барки і 5-ох товаришів. Цим разом Андрій Яценик, війт у Злоцькім, ініціятор „свята русской культури", вніс через адв. Булика скаргу до повітового суду в Мушині за те, що вони 27. липня закопали православний хрест на його полі. Суддя признав „нарушення в посіданню", однак відкинув домагання Андрія Яценика перенести хрест назад на гр.-кат. цвинтар у Злоцькім.

І так отой хрест „русской культури" в Злоцькім остав „безбатченком", бо ті, що започаткували його, зрікаються своєї дитини, а на гр.-кат. цвинтарі в Злоцькім громадяни рішуче його не хочуть. Наразі бідолаха стоїть спокійно на полі Андрія Яценика і чекає своєї долі.

На день 19. IX. ц. р. назначило староство в Новім Санчі о. Іванові Качмарові карно-адміністраційну розправу за „невласціве захованє сєн. образен влади і впровадзенє влади в блонд фалшивемі донесєнямі в дню 17. VII. б. р."

Закид „невідповідної поведінки" полягає на тім, що о. Качмар разом зі своїми парохіянами боронив входу на гр.-кат. цвинтар в Злоцькім перед учасниками „русской культури" та їх політичної демонстрації; „образа влади", бо о. Качмар на вид дозволу старости мав сказати поліції „то глупство", а „впровадзенє влади в блонд", бо о. Качмар вислав 18. VII. ц. р. телеграму до міністра внутрішніх справ, протестуючи проти поведінки поліції.

Того самого дня, 10. вересня ц. р., о. Качмар був на авдієнції у старости в Новім Санчі. Виявилося, що староста не був до цього часу повідомлений про цілу низку найважливіших подробиць тої афери, м іж ін не знав зовсім, що на хресті був напис „во память борцам, павшим за одкистро Руси". На запит о. Качмара, що дальше зробити з хрестом, бо витворилась дурна ситуація, що міавані мають усунути хрест з ґрунту Андрія Яценика, але не знають, де його подіти, староста радив о. Качмарові усунути напис на хресті, посвятити хрест і поставити його на місцевому цвинтарі. Зрештою, заповів свій приїзд у найближчих днях до с. Злоцького й перевести слідство на місці.

Яке було здивування о. Качмара, коли по повороті в Злоцьке довідався, що 11. 9. (неділя) має відбутися перенесення хреста з ґрунту Яценика знову на місцевий цвинтар тими самими людьми, з музикою, промовами і т. д. На всякий випадок висилає о. Качмар в неділю (11. 9.) рано депешу до новосандецького старости, заповідаючи оборону святости цвинтаря.

В суботу в ночі біля 11. год відбулася у місцевого війта якась нарада, на якій були 2 жандарми і 3 місц. господарі Андрій Яценик, Ваньо Тарасевич і Лука Крапсяк. Над чим радили — не відомо.

В неділю в $3^{1}/_{2}$ год. стали дійсно сходитися люди з Криниці і Поворозника гуртками по 3—5 осіб, переважно молоді, а в 4-ій год. попол. прийшла музика і вогнева сторожа з Криниці. Всіх було біля 150 людей. З інтелігентів адвокат Гватушак, учитель Трохановський з жінкою і сином, учитель Мілянич з Поворозника зі сином студентом, син о. Левканича з Чирча і 2—3 незнаних типів. Всі зібралися під хрестом на ґрунті Андрія Яценика, де адвокат Гватушак виголосив якусь коротку промову і похід з хрестом спрямував в напрямі цвинтаря. В церкві битком наповненій парохіянами правилася вечірня, по якій в часі катехізації счинився в церкві рух, бо хтось дав знак, що похід зближається до церкви. Всі парохіяни о. Качмара миттю вийшли з церкви і самочинно обсадили вхід до брами. На кінці вийшов о. Качмар зі сотрудником. Поліція числом до 10 осіб (4 жандармів і 8 граничної сторожі) робили перехід для несучих хрест. Місцеві священики заняли місце у входовій брамі на цвинтар, а коли комендант поліції вказав дозвіл старости на нове вкопання хреста на цвинтарі, о. Качмар заявив, що за цілість цвинтаря відповідає перед духовною владою, тому його обовязком є цвинтар боронити. Тоді ті, що несли хрест, силою кинулися до брами, а поліція відсунула парохіян. Знову страшний крик і маніфестанти з хрестом на цвинтарі. Зазначується, що ніхто з парохіян о. Качмара не брав участи в перенесенні хреста (з виймком Стефана Мілянича). Всю роботу виконали криничани і люди з Поворозника. На цвинтарі виголосив хтось підбурюючу промову проти українців, хоч у дозволі старости не було згадки про промови. Як вислід тої останньої москвофільської паради — цілий ряд осіб, селян із Злоцького, тяжко побитих приїзжими „молойцами".

Тогож самого дня приїхала до села Злоцького *сенаторка п-ні О. Кисілевська*, яка чимало енергії витратила, щоби вспокоїти схвильованих селян і не допустити до нагальних виступів.

Слідуючого дня, 13. 9. 1932., сен. Кисілевська й о. Качмар були в Новім Санчі у старости д-ра Лаха. Староста нічого не сказав, чому шось іншого говорив о. Качмарові, а що іншого безпосередньо потім зробив. Всю вину склав на о. Качмара; цвинтар, мовляв, є власністю громади і рада громадська мала право дозволити вкопати хрест. Арґументи й перестороги сен. Кисілевської, що наслідком цих подій запанували в селі й околицях надзвичайно схвильовані настрої і що може прийти до жалюгідних випадків, — не найшли у старости зрозуміння.

Зате тріюмфують криницькі москвофіли і „Русскій Голос", що вдалося їм зробити пакість в одному з найкращих і найсвідоміших українських сіл на Лемківщині.



## 25 000 долярів відшкодування.

НЮ ЙОРК. (ПАТ). Відомий італійський боксер Карнера виграв процес проти б. мистця світа в боксі Шмерлінґа за недодержання контракту. Суд засудив Шмерлінґа на заплату 25.000 долярів відшкодування на користь Карнери.

—o—

## Маневри в Бесарабії.

З Букарешту повідомляють: У Бесарабії почнуться на днях великі осінні маневри румунської армії в присутності короля Карла. У маневрах візьме участь як гість шеф американського ґенерального штабу ґенерал Мек Артур.



**ФЕЙЛЕТОН „ДІЛА" З ДНЯ 24. ВЕРЕСНЯ 1932.**

В. ГЕРАСЬМЧУК. 7)

## Чи анонімність козацького літопису Самовидця відкрита?

Є там теж другий документ, який називає Р. Ракушку головою українського посольства до царя підчас облоги Риги 1656 р. Про цей останній документ згадує у своїй історії про Хмельниччину в нотках академик М. Грушевський (т. IX., ст. 1.264) і на нього звідти покликується М. Петровський. Чому автор „Нарисів" не зацікавився і тим важним документом та не постарався оглянути його, щоб переконатися, чи нема в ньому також, крім Ракушки, поіменного реєстру інших членів делеґації? Бо на випадок, якби між членами ризького посольства найшовся один тільки Ракушка, що був потім також членом борисівської комісії, його авторство малоб за собою сильнішу піддержку, хоч не моглаб бути можливість висилки когось іншим разом, про що ми не знаємо. Якбиж в обох реєстрах повторилися імена кількох членів, то це обмежувало би наші досліди до кількох певних осіб. Як там не будьоб з цим другим документом, — треба би було конче оголосити в „Нарисах" реєстр членів борисівської комісії, щоби чолати можливість вглянути в нього, а через це і можливість дальших дослідів для інших. Бо, як дотепер стоїть справа, то вирішення літописного авторства є далеким питанням. Ще, думаю, мине досить часу, заки призбирається довкола якоїсь особи настільки матеріялу, що буде можна з цілою певністю вказати на неї як на автора. Може це статися припадково скорше, а може й ніколи про нього не будемо знати. У всякому разі це получене з дальшими дослідами, коли матимемо нові джерела. Наш історик минулого століття М. Костомарів, маючи перед собою спис козаків борисівської комісії, маючи прецінкавий документ цієї української комісії,звернений до польських комісарів із представленими поглядами українського гетьманського уряду щодо прав Польщі на українські землі з підписами В. Золотаренка, Федора Коробки і Константина Матюти, вказував на Федора Коробку, того талановитого діяча, який належав до інтимнішого оточення Б. Хмельницького, як на автора літопису; але пізніша історична критика його відкинула з огляду на його вік і з огляду на факт, що він увесь час перебував на Правобережжі у Чигирині.

Про Константина Матюту досі не було згадки. У Кракові в бібліотеці Чарторийських є його назвище в інструкції П. Тетери з р. 1664 (рук. ч. 402) між кандидатами, поданими до нобілітації. Потім за Дорошенка виступає якийсь полковник Матюша. Можливе, що це перекручене призвище Матюти.

Константин Матюта, здається, не звертає на себе особливого пізолоіня, але дещо інакше стоїть справа з Дівицьким сотником (полк Чернигівський, а часом Ніжинський) Демидом Рагозою (в документах Рогоза, а навіть Рагуза), учасником борисівської комісії. Звідки він походив, не знаємо. У реєстрі козаків з р. 1649 стрічаємо в самім Чернигівськім полку Мартина Небаби якогось Онисько Рогоженка, можливе, що брата згаданого вище Демида.

З Демидом Филиповичем Рагозою запізнаємося на добре щойно 1654 р. Його діяльність злучена з повстанням козацтва у Білоруськім Могилеві над Дніпром. Він належить до тих перших осіб, які в московських реляціях вичислені як козаки міста Могилева, що з шляхтичем полковником Константином Поклонським взяли насаджувати там терором козацтво. Шляхтич Гелда, Демид Филипович (у москалів Філіпів), Рогоза і ще двох козаків — це перші, що з Могилева вийшли і пристали до ватаги Поклонського, де було дещо й царських салдатів. Видко, був Рагоза зручною людиною, коли Поклонський уживає його до важних посилок. У серпні 1654 р. є він у царя під Смоленськом, який москалі тоді держали в облозі. І цікаво, що його побут під Смоленськом годиться з датою штурму москалів „против 16 числа (серпня) в ночі." Видно, що мав він за собою заслуги і вмів викликати також до себе довіря, коли цар призначив його сотником і коли дістав грамоту на село Вилчичі. (Акти Ю. З. Р., т. XIV, ст. 235, 27. VIII. 1654).

(Докінчення буде.)

—o—

# Економічний огляд.

## ПОЛЬСЬКА ХРОНІКА.

### Картелі і мін. Матушевський.

Гостра критика картелів, яка появилася в „Ґазеті Польск-ій“ з-під пера б. мін. фінансів Матушевського, викликала велике враження. Особливо сильне це в колах Левятана, якого орган „Курер Польскі“ завзято обороняє весь час картелі, приписуючи їм велику ролю у госп. процесі Польщі. Матушевський підкреслює облуду картелів, які є раз за ліберальною, то знову за пляновою господаркою польського уряду, раз за свободою, другий раз за її обмеженням. Залежить від потреби. „Не картелі є лихі, а лиха є їхня політика“. Відгомін міркувань Матушевського не швидко минеться. Вже у Варшаві заповідають дискусії на цю тему по зібраннях, а преса отвирає теж свої сторінки для докладного висвітлення ролі картелів, які загально вважають спричинником високих цін.

### Нова митна тарифа.

У зв'язку з заповідженим ось-ось опублікованням нової тарифи зясовує в „Ґаз. Гандльов-ій“ голова комісії Союзу Промисл.-Торг. Палат Окольський позитивні наслідки тої важної події в господарському житті Польщі. Він застерігається, що ці наслідки у взаєминах із закордоном не будуть уже тепер, бо тарифа важна аж в рік після її опублікування. Зате спричинить вона вже тепер ревізію торг. договорів із чужими державами, які — достосовані до нової тарифи — краще відповідатимуть інтересам польської держави. Тарифа є цим разом краще розбудована, ніж перша польська тарифа з 1919 р., має рівніший рівень митної охорони і більше відповідає господарській структурі Польщі. Автор підкреслює, що в новій тарифі узгляднені не лише істнуючі галузи промислу, але подумано в ній і про охорону тих галузей, які повинні тільки появитись.

### Зосередження компензаційної торговлі.

Урядові і господарські кола Польщі обмірковують тепер проект спеціяльної інституції для компензаційних товарових оборотів із закордоном. Проти цієї інституції, якої істнування в скорому часі як уряд так і „Левятан“ уважає необхідністю, підносять у таборі противників цілу низку закидів. Вони висувають перш усього побоювання, що компензаційна інституція принесе зі собою монополь заграничної торговлі, що забє приватну ініціятиву, а щонайменше скривдить слабий елемент серед купецтва. Згідно з останніми проектами згадана інституція мала би повстати при Держ. Експортовому Інституті. Цю вістку перечить урядова „Ґаз. Польска“.

### Хто в Польщі найліпше платить?

Це питання порушив на пресовій конференції ген. дир. Банку Госп. Краєвого Мацішевський. Згідно з його реляціями найкраще вивязуються зі своїх зобовязань банки, а найгірше хлібороби, точніше дідичі.

### Англія і польські бекони.

Після імперіяльної конференції в Отаві у великій мірі занепокоїлись у Польщі експортери беконів, рахуючись з поважною редукцією вивозу цього артикулу до Англії. Директор Союзу беконярів Ґайна оголосив тепер в „Курер-і Познаньск-ім“ статтю, в якій доказує, що наразі ледви чи можна думати про те, аби Канада могла використати признаний їй Англією контингент беконів. Через те він думає, що збут европейського, а разом з тим польського бекону в Англії не зменшиться.

# Димісія мадярського уряду.

БУДАПЕШТ, 22. 9. ПАТ. Димісія уряду заскочила політичні кола тому, що Карої сказав був мин. тижня, що крізи в урядовій партії нема. Невдоволення з уряду Карої'я у відломі аграрної партії збільшилося наслідком ост. невдач партії при доповняючих виборах і з причини побіди аграрної опозиції. Карої хотів випередити сподівану атаку на пленумі партії та подався до димісії. Сьогодні реґент нараджується з провідниками партій.

—o—

## БИТВА З БЕЗРОБІТНИМИ.

ЛІВЕРПУПЬ, 22. 9. ПАТ. Вчора вечором були тут демонстрації безробітних. Кількатисячна юрба безробітних двічі зводила формальну битву з кінною та пішою поліцією. Було ранених ок. 20 людей, також 1 інспектор поліції. Здемолювали багато крамниць. Арештували 50 демонстрантів. Щойно около півночі трохи вспокоїлося, та в місті далі кипить. У суботу та неділю були теж заворушення в Біркенгеді. Вся ліверпульська округа є тепер тереном безперервних заворушень безробітних, яких постава з дня на день грізніша, а положення розпучливіше. Ліверпуль положений серед робітничих верств на 40 проц. безробітних. У самому Ліверпулі та кількох сусідніх фабричних містах безробітних є до пів міліона.

—o—

## СТАРШИНИ РАЙХСВЕРИ НА БІЛЬШОВИЦЬКИХ МАНЕВРАХ.

МОСКВА, 22. 9. ПАТ. На маневрах білоруської військ. округи біля Смоленська є 5 вищих старшин райхсвери і 4 старшин італійської армії. Вони спеціяльно приїхали до СРСР.



## ЗМІНА ФРАНЦУСЬКОГО КАБІНЕТУ?

ПАРИЖ, 22. 9. ПАТ. „Ле Петі Бле“ твердить, що після виборів до сенату наступить зміна кабінету. Премієром став би Шотан. Еріо остав би й далі міністром закорд. справ, Ляваль перейшов би до справедливости, Тардіє одержить теку міністра військових справ, Пієтрі кольонії, Мартен був би й далі міністром фінансів.

Є теж чутки, що бувш. президент республики Думерґ, якого вибір до сенату, як кажуть, є запевнений, одержав би керму будучого уряду, а тека м-ства закорд. справ осталаб і далі при Еріо.

———

## ХТО ВИГРАВ НА ЛЬОТЕРІЇ?

ВАРШАВА, 22. 9. ПАТ. Сьогодні при тягненні клас. льотерії головніші виграні впали на такі числа: 20.000 зол. — 107.914, 5.000 зол. — 15.253, 52.199, 113.880, 158.815, 3.000 зол. — 1.714, 63.953, 83.332, 108.510, 123.509

———

# НОВИНКИ



**— Поблагословлення престола і дзвона в Успенській церкві.** В неділю 25. ц. м. в год. 12. вполудне відслужить Преосв. еп. д-р Іван Бучко Службу Божу в Успенській церкві. Підчас Служби Божої співатиме хор під управою проф. Орленка-Прокоповича. По Службі Божій поблагословить Преосв. Бучко престіл у каплиці Трьох Святителів, а потім ще й дзвін, призначений для церкви в селі Шустці на Підляшші.

**— Українську робітню білля і суконь** у Станиславові основує Т-во ім. княгині Ольги.

**— Звільняють нотарів.** Комісія з Воєвідського Уряду Здоровля у Львові, якій доручили провірити стан здоровля деяких нотарів, має закінчити свої праці в найближчих днях. Як зачувати, перед комісією стануло досі 7 нотарів, у тому 2 зпоза Львова. Всіх їх комісія визнала тревало нездібними до дальшої праці. Такіж комісії у Станиславові й Тернополі ведуть теж провірку стану здоровля старших віком нотарів, але про висліди тої провірки нема покищо ніяких вісток. Тут треба замітити, що провірка комісії — це тільки вступне зарядження. Звільнити нотаря можна тільки шляхом оречення апеляційного суду, від якого можна ще зрештою апелювати до Найвищого Суду.

**— Нова тарифа для таксівок у Львові.** Після вислухання опінії міської ради у Львові й торговельно-промислової палати, віцепрез. Іжик затвердив нову тарифу для авт-візників на терені Львова: 1) за 1-ий кільометр 1 зол., 2) за кожних дальших 250 м. 15 сот, 3) за кожну годину постою без огляду на пору 2 зол. Одночасно ця тарифа анулює дотеперішні дві денні тарифи, нічну тарифу й усякі додаткові оплати (за клунки, до гол. двірця, за 4 особу і т. д.). Воєвідство цю тарифу затвердило з тою одною зміною, що дозволило виключно в нічній порі від 12. год. в ночі до 6. ранку брати ричалтову оплату по 50 сот. від км. Ця тарифа обовязує від 1. листопада ц. р.

**— Частинне перенесення базару.** З огляду на ремонт будинку ратуша у Львові торгівля молочними і хліборобськими продуктами частинно перенесена з Ринку на краківський майдан.

**— 50 проц. боніфікації для податників.** Магістрат м. Львова пригадує платникам, що речинець користання з 50-проц. боніфікати, при сплаті залеглостей, які повстали перед 31. березня 1931. у податках і гром. оплатах, минає 30. вересня 1932. Тому платники повинні заплатити податкові залеглости перед 30. вересня, бо при пізнішій сплаті тих залеглостей прислугуватиме вже лише 25-процентова боніфіката. Рівночасно магістрат взиває платників, щоби платили й усякі інші залеглости, бо від 1. жовтня виказуватиме залеглости скарбовим урядам для стягнення їх шляхом екзекуції, а це спричинить екзекуційні кошти.

**— Італійський страйк в „Армі“,** львівській фабриці при вул. Бема ч. 3, вибух з причини невиплати залеглостей робітникам. Около 100 робітників обсадило варстат праці, не підіймаючи ніякої роботи.

**— Польський католицький зїзд у Львові,** що тревав три дні, закінчив нині, в четвер, свої наради. У зїзді брало участь до 300 осіб зі стану світського й духовного. Зїзд цей був у дійсности інструкторським курсом для католицької акції на терені львівської римо-кат. архидієцезії. Незалежно від того курсу відбулася під проводом архиепископа Твардовського окрема замкнена конференція, в якій взяли участь тільки священики з львівської архидієцезії.

**— Будівельна катастрофа у Львові.** В камениці при вул. Яблоновській ч. 32, власність Дори Бодекової, ішов ремонт. Учора закладали нові бельки в одному помешканні. Коли на новозаложену підлогу ввійшов робітник Михайло Грициняк, літ 21 з Черлян під Городком підлога завалилася під ним і він впав з висоти 1-го поверха, при чому засипало його румовище. Видобули його важко покаліченого й перевезли до шпиталя, а на місце катастрофи приїхала міська будівельна комісія.

**— Три дні гинула на вулиці** Стрийській у Львові біля домів ЗУПУ 90-літня Анна Подоляк. Покинута всіми, останками сил доволіклася до стосу каміння та перележала три дні та три ночі. Ніхто не вважав потрібним заопікуватися нещасною, тому бабуся, з голоду, холоду та дощу, гинула на очах прохожих. Вкінці рятункова стація відвезла Анну Подоляк до шпиталю, де вона в четвер померла.

**— Отруївся лікар** 30-літн. д-р Жиґмонт Рош із Городенки. Причина: безсонність і наслідком того духове пригноблення.

**— 15 сот. за отворення брами в ночі — у Кракові.** Ведені від кількох місяців переговори між власниками реальностей і дозорцями у Кракові в справі збірної умови довели між іншим до такого рішення: Обовязком дозорця дому є відчиняти браму в ночі, за що він управнений побирати 15 сот. до півночі і 25 сот. по півночі.

**— Самогубства.** З Борислава повідомляють. Власник копальні Йосиф Шлезінґер наслідком злих фінансових відносин стрілив до себе з револьверу в голову. Шлезінґера перевезли в безнадійному стані до дрогобицького шпиталю.— В Білогорському лісі найшли в калужі крови Франца Козловського, шлюсаря із Сигнівки Малої, який з невідомих причин стрілив до себе двічі з револьверу в груди. Після перевезення до львівського шпиталю Козловський помер, не відзискавши притомности.

**— Відбирають гуртівні тютюну.** „Вечур Варшавскі“ повідомляє, що на нараді в Державнім Тютюневім Монополю рішено відібрати гуртівні тютюну з приватних рук. У містах, де істнують магазини, будуть утворені складниці, ведені урядовцями, а складниці будуть відібрані гуртівникам. Усіх гуртівень тютюну є в Польщі ок. 40.

**— Знову розстріляли шпіона.** Військовий суд окружний ч. 1. у Варшаві, як суд доразовий, після 2-денної розправи в днях 20. і 21. ц. м. засудив на кару смерти вояка Єроніма Висоцького з I. радіо-телеграфічного полку за шпіонажу в користь одної з сусідніх держав. Тому, що президент Висоцького не помилував, його вчора розстріляли.

**— Звишка чи знижка цін цукру?** Всупереч пресовим звісткам про буцімто задуману знижку цін цукру, який „кшепі“ лише цукроварників, — у варшавських крамницях зазначилася звишка цукрових цін. Показується, що при гуртовій продажі цукор не подешевів, а подорожів, бо Банк Цукровництва перекинув на консументів останні оплати на безробітних. Цікаво, чи дальше йтиме така метка реклама „цукор кшепі“, коли прилюдна опінія в один голос стверджує, що вже дотеперішні ціни внеможливлюють купно цього „цілющого“ засобу.

**— Сензаційний польський політичний процес.** 10. жовтня ц. р. відбудеться у Варшаві цікавий політичний процес. Проф. Владислав Студніцкі, відомий польський публіцист, в останньому часі співробітник виленського санаційного „Слова“ (посла Мацкевіча), назвав раз шлеського воєводу Гражинського „найбільшим шкідником Польщі“. Студніцкі мав тут на увазі політику Гражинського на Гор. Шлеську, яка відбилася відгомоном і на женевському ґрунті. Воєвода Гражинський виточив процес Студніцкому за образу чести, на що цей останній заявив свою готовість перевести доказ правди. В характері свідків виступлять м. і. маршал шлеського сойму Вольний і і. чільні польські опозиційні достойники.

— **Трійливий газ проти засуджених.** Радянський інж. Куманов винайшов трійливий газ, якого сила перевищує все, що досі знане в цій ділянці. Сам винахідник став його жертвою, бо недавно найшли Куманова неживим у лябораторії, в якій він робив з тим газом досвіди. Московський хемічний інститут має робити дальші досвіди на людях, засуджених на смерть.

— **Пропали в кавказьких горах.** З Москви повідомляють, що чотирьох австрійців, занятих у фабриці рільничих машин у Ростові над Доном, вибралося на прогульку в кавказькі гори. Вони рішили дійти до вершка ріки Ушба. З того часу всякий слух після них загинув. Впали мабуть в леднякову щілину. В гори вибралася рятункова експедиція, що енергійно глядає за ними.

— **Бомба в череві риби.** В гаванському порті на острові Кубі зловили рибаки акулу, що важила 650 фунтів. У шлунку тієї пажори найшли динамітову бомбу, яку викинули до моря зі сміттям, вивоженим із міста.

— **Якого окупу домагаються?** З Ніюченґу повідомляють: Китайські бандити, що тому 12 днів схопили дівчину та молодого англійця, домагаються тепер окупу 70 тич. долярів, 200 пістолів, багато муніції, годинників, золотих перстенів і т. п. Коли окуп не прийде, бандити погрожують, що вбють вязнів. Рівночасно бандити загрозили, що пообтинають вуха вязненому англійцеві, коли т-во, в якім він передше працював, не почне з ними до тижня переговорів.

— **Ще про свято в Сокалі.** В „Ділі" з 21. вересня у звіті зі свята Мазепи в Сокалі вкралася прикра друкарська помилка в тім місці, де говориться, що: д-р М. Стахів промовляв від організації „Каменярів". В дійсності д-р М. Стахів говорив від молоді УСРП про „Каменярів українського відродження — Драгоманова, Франка і Павлика".

—o—

## ВІДГУКИ ДНЯ.

# Недільний прохід — гусаком.

Витягнули мене добрі люди жіночого полу в неділю на прохід за місто. Направду гарно довкола Львова, краще як у Львові, — а так само безпечно, себто — не дуже.

Але крім добрих людей жіночого полу були ще два власники грубих палок, так що небезпека нападу змаліла майже до тої міри, як на Марійській Площі.

Збірне місце для товариства: остання трамвайна стація на Личакові, час: 15.30 (пів до четвертої пополудні!).

Точнісінько в четверій був я, пів до пятої другий мужчина, в пятій жіноцтво, а пів до шестої дігнав нас третій мужчина, що без огляду на свою вагу приспішив кроку, не приспішивши перед тим обіду.

Ціль прогульки — печера „Медунка". Тому ми до неї не пішли, а скрутили на право і поманджали дебрами, куди очі понесли.

А очі мали куди нести...

Перед нами яруги невідомої назви і походження, далі за ними поля, що будуть незадовго забудовані бараками для дельожованих, а ще далі ліс, що був колись густий.

По левадах і полях блукає вже осінь, але не та — непривітна і насуплена як урядничка маґістрату, а та ласкава і всміхнена, як потішена вдова.

Ми йшли гусаком. На переді приклонниця „Пласту", взаду приклонник львівських броварів, а в середині решта товариства. Під нами зелень трав, над нами непорочна синява неба, а довкола життєрадість і залюблені пари. Кожний корч, кожна нерівність терену ґеніяльно використані під оглядом часу і місця. Пють люди лагідне, але міцне сонце, закушуючи присягами досмертної любови. Ні вона ні він не вірять у ту досмертність, але соняшний трунок осолоджує брехню і тому їх очі всміхаються, як синява осіннього неба.

А ми далі — гусаком...

Довгий прохід (найменше три км.!) викликує спрагу в прогульковців мужеського роду. Можнаб погодитися вже і на воду, навіть на безалькогольне пиво — на жаль, ні одного, ні другого нема.

На беріжку пасе дівчина товар.

— Пакенко! Нема тут де джерела?

— Чому не. Паньство юж коло него! — і показує під берегом баюрку.

Користаємо і з нього.

Я поклав плащ на траві і пю пригорщами воду. Десь мов спід землі виросли два підльвівські обивателі і зацікавились не так мною, як плащем. Треба чим скоріше рятувати свій клейнод, бо щойно кілька літ тому куплений.

— Попо пан то беже? — дивується розчарований обиватель.

— Кризус! — відповідаю, хоч не треба відповідати, бо на обивателях докладно його видно Не тільки плащів не маають.

Входимо в ліс. Власник ще прорубує його, хоч і так вже світиться як швайцарський сир.

Але все таки ліс...

Десь-не-десь гурток сосон встерігся перед захланною сокирою, то тут, то там береза-сирота, а часом трапиться і дуб. Хоч який той ліс, а манить до себе, запрошує сісти, розгоститися, провести вільний час під його крилами.

Ми послухали. Розпалили маленьку ватру і булоб гарно (саме викочувався місяць!), але одна члениця прогульки наставала, щоб зараз вертать до Львова.

— Боюся бандитів — казала, а думала про опінію.

І ми далі гусаком... **Галактіон Чіпка.**

# Із судової салі.

**Повітовий партійний суд У. С. Р. П. перед державним судом за виключення одного члена з партії!**

Недавно відбулася перед окружним судом у Перемишлі на виїздній сесії в Яворові розправа проти *д-ра Осипа Галущака*, адв. канд. *Андрія Кесли*, кооп. книговодця і *Миколи Вахуловича*, селянина і війта з Черниляви, з обвинувачення перемиської прокуратури за злочин публичного насилля з § 98 к. з. Цей злочин полягає у тому, що обвинувачені, виключивши у вересні 1930 р. Онуфрія Власійчука з партії У. С. Р. П. буцім то хотіли вимусити на ньому погрозами, щоби він і його син зірвали всякі товариські звязки; ця загроза, мовляв, була того роду, що з огляду на відносини Онуфрій Власійчук мав підставу лякатися. Ціла справа симптоматична для наших часів. Процес небуденний навіть у наших обставинах. Перед державний суд покликано членів партійного суду за виключення з партії члена за справу „товариських зносин з поляками". Виключеним членом партії У. С. Р. П. ніхто інший, як п. Онуфрій Власійчук, один з довголітніх членів цієї партії і почесний член найсильнішої нашої станової орґанізації в краю „Взаїмної Помочі". Цілий процес говорить аж надто виразно про відносини, що в них перебуваємо.

Тема розправи така: 8. лютого 1930 р. син Онуфрія, Ярослав Власійчук, студент прав, пішов на забаву до польського Т-ва „Сокул" в Яворові, щоби запізнатися з поляками, які моглиб допомогти йому до державної посади і від того часу перебував майже виключно у польському товаристві, остентаційно говорив скрізь по польськи і т. д. Дехто повідомив письменно Повітовий Секретаріят У. С. Р. П. в Яворові, що батько Ярослава, Онуфрій Власійчук похваляє поведінку сина. Це дало причину голові Повіт. Секретаріяту У. С. Р. П. д-р Осипові Галущакові написати до Онуфрія Власійчука, емер. нар. учителя і б. члена У. С. Р. П., листа з 27. липня 1930 р. того змісту, що „в половині лютого 1930 р. син його Ярослав взяв участь в забаві поляків у салі польського „Сокола" і відтоді стало товаришить з поляками, з якими остентаційно ходить по вулицях і розмовляє по польськи. Це мусіло викликати — пише д-р О. Галущак в цім листі — і викликує в українському громадянстві обурення та осуд. У. С. Р. П. була переконана, що Он. Власійчук зареаґує у відповідний спосіб проти поведінки сина, тимчасом, на превеликий жаль, він того не зробив, отже не поступає відповідно до засад У. С. Р. П. Тому повітовий зїзд членів У. С. Р. П. 18. червня 1930 р. рішив одноголосно переслухати Он. Власійчука в тій справі як довірішного члена і тому вибрав парт. суд в особах д-ра О. Галущака, А. Кесли і М. Вахуловича, які іменем зїзду мають обовязок цілу справу провірити й осудити, чи Он. Власійчук як член У. С. Р. П. нарушив засади парт. програми чи ні; в тій цїли назначається днем розправи день 1. серпня 1930 р."

Онуфрій Власійчук на цю розправу не явився, тільки просив письменно д-ра О. Галущака відложити справу. На другий термін не являється він знову, а парт. суд 11. серпня 1930 р. виключає його з рядів У. С. Р. П., про що Он. Власійчук повідомлений листом з 9. вересня 1930 р., де коротко подана причина виключення: „нарушення парт. програми і дисципліни У. С. Р. П.".

Онуфрій Власійчук приватне й партійне листування у цій справі та цілу справу передав держ. поліції, яка починає слідство, переводить довші допити із згаданими особами, аж доводить до розправи.

Розправа велася в Яворові при великім напруженню та здвизі народу. Розправу вів суддя окр. суду в Перемишлі Ст. Фрід, прокуратором був д-р Мітана, протоколував суд. апл. З. Міхальський. Обвинувачених боронили 9. травня 1932 р. адв. д-р *Мих. Фільц* і *адв. д-р Вол. Неділка*, оба з Яворова, а на розправі 14. червня 1932 р. крім обох оборонців з 9. травня ц. р. ще д-р *Дмитро Ладика* з Тернополя і *д-р Кость Паньківський* зі Львова.

Онуфрій і Ярослав Власійчуки виступали як прокураторські свідки. „Онуфрій Власійчук зізнав, що коли в його домі дійшло до розмови про державні посади, заявив свому синові і його товаришам, що якщо бажають державної посади, мусять зблизитися до поляків, мусять дати себе пізнати, бо, щоби отримати посаду, не можна бути сепаратистом, муситься бути льояльним громадянином і ту льояльність виявити" (Цитат-відпис з „Вироку" окр. суду в Перемишлі, Відд. III., з 14. червня 1932. Сиґн. III. 1. Кйв. 1069/31).

Свідків оборони суд не допустив ні одного. По промовах прокуратора й оборонця посла д-ра Дмитра Ладики суд видав присуд, що не бачить по стороні обвинувачених знамен вимушення і знамен злочину з § 98. б. к. з., а тільки покарав з § 305. к. з. (проступок похвалювання безправних і неморальних вчинків) д-ра Осипа Галущака на кару арешту через два місяці, Андрія Кеслу і Миколу Вахуловича на кару арешту по одному місяцеві та всі кошти процесу. Свій присуд мотивує суд ось як: „Обвинувачені винні, що в Яворові 13. червня 1930 р. на повіт. зїзді У. С. Р. П. у присутності більшої скількости людей, а також в листі з 27. липня 1930 до Онуфрія Власійчука, надто на зборах парт. суду У. С. Р. П. 11. серпня 1930 р. закинули Онуфрієві Власійчукові, членові тоїж партії, що його повнолітній син Ярослав постійно товаришує тільки з поляками, з якими остентаційно ходить по вулицях і розмовляє по польськи. Вони висловлювали з того приводу обурення українського громадянства і взивали Он. Власійчука, щоби зареаґував проти поведінки повнолітнього сина, поставили його за те перед парт. суд та виключили з У. С. Р. П. Тим способом перед більшою скількістю осіб заохочували його і накликували до безправного, незгідного з законами і неморального впливу на сина, а сина його Ярослава Власійчука до занехання зносин з поляками і вживання польської мови".

Засуджені зголосили від цього присуду відклик до апеляційного суду у Львові. *Я.*

—o—

# Дописи.

ДРОГОБИЧ. (*„Дрогобицький Боян" у новому році праці. — Звільнення судді д-ра Миколи Панаса.*) Ледви минули літні ферії, а вже „Дрогобицький Боян" взявся до праці. Передовсім почалися проби і заразом виготовлено плян цілорічної роботи. Намічено низку концертів, свят та поїздок з концертами поза Дрогобич. Новістю має бути обробітка уривків із важніших опер і познайомлення з ним українського громадянства. Новістю має бути рівнож перероблення „Вифлеємської Ночі" Лупина на правдиву оперу та її вистава. Один із наших молодих музиків працює вже над музичною сторінкою твору, один із наших визначніших поетів взявся до віршового і змістового перероблення лібретта. І саме в такому часі підйому впала на „Дрогоб. Бояна" прикра й болюча несподіванка. У звязку з найновішими редукціями суддів звільнили з д-ра Миколу Панаса, який мусітиме покинути Дрогобич. Таким чином і деякі гарні пляни Т-ва треба буде змінити. Бож д-р Панас був душею Товариства, найдіяльнішим його членом і незвичайно виробленим тенором-солістом. Цілий свій вільний час поза службою присвячував він виключно „Боянові" й Музичному Товариству. Його громадянська виробленість єднала на ґрунті „Бояна" людей всяких груп, а пружність та активність Товариства є у великій мірі його заслугою. Він причинився рівнож до того, що „Боян" стався в останніх часах якби посередником зближення інтеліґентного громадянства Дрогобиччини з церковними кругами та їх єрархією. Відхід такого діяча, а дальше знаменитого тенора-соліста, для якого були вже визначені найважніші партії зі згаданих опер є і для Товариства і для громадянства дуже болючим ударом. Слід зазначити, що з приводу своєї праці в „Бояні" й Муз. Т-ві мав д-р Панас нераз неприємности зі своїми зверхниками, які брали йому культурно-мистецьку працю за провину. *В. С—к.*

РАВЩИНА. (*Пожежа. — Попис у діточому садку.*) В ночі 1. IX. п. р. в год. 11-ій вибухнула пожежа в забудуваннях о. Тарасовича Івана, пароха в *Гійчу*. Згоріла стодола зі збіжем. Шкоди було около 6,000 зол. Як інформують самі селяни Гійча, вогонь спричинений якоюсь таки місцевою злобною рукою. Насуваєтьcя питання, чи це не овочі з відбутого в дні 24. липня п. р. „русского" віча, на якому знані одиниці радилися, в який спосіб можна позбутися о. Тарасовича з парохії в Гійчу. Слід зазначити, що загал громадян Гійча осудив гостро цей підпал і спішить з поміччю о. Тарасовичеві. У громаді зорґанізовано комітет, який переводить збірку не лише у своїй місцевости, але й у сусідніх селах — В неділю 4. п. м. відбувся попис дітвори в діточому садку у *Василеві Великім*, який ведено від дня 19. липня до дня 4. вересня п. р. На програму попису зложилося вступне слово, яке виголосив студент теольоґії М. Заяць, вокально-руханкові продукції та вистава п. з. „Коник стрибунець". Усі точки попису були підготовані і виконані дбайливо. Численно зібрана публика не щадила щирих оплесків маленьким виконавцям та слів признання п. Лушпиківній Анастазії як провідниці садку за її хосенну працю. До садку ходило 42 дітей

# СПОРТ.

ЛЬВІВ. **Тризуб — Дніпро 5:1 (1:1).** Змагання Тризуба з Дніпром покінчилися сподіваною високою виграною наймолодшої дружини субреферату. 99-процентового кандидата на цьогорічного мистця У. С. С. Тризуб перевищує майже всіх своїх суперників амбіцією і добрим стартом до мяча, а ті прикмети найчастіше приносять перемогу в копанім мячі. Дніпро дорівнував свому противникові тільки в першій половині, зате в другій половині обмежився до розпучливої оборони. Гра доволі гостра, а „визначалися" в цьому Краевський і Ярош з Тризуба. Суддював добре п. Дириль. По тій перемозі Тризуб висунувся на чоло табелі, перед Чорноморців і Сокола IV.

СТАНИСЛАВІВ. **Пролом — Раз-Два-Три 3:0.** Певна перемога української дружини над кандидатом до входу до кляси Б у станиславівській окрузі.

ЧЕРНІВЦІ. **Довбуш — Польонія 5:4 (3:2).** В суботу 17. ц. м. розіграв черновецький Довбуш перші змагання за мистецтво І. ліги Буковини на рік 1932-33 з Польонією і виграв ті змагання по тяжкій боротьбі 5:4. Гра Довбуша була гарна, перемога заслужена. З грачів його вибивалися Антоняк і Кульчицький, в кількох моментах також Цопа. Слабше грали Лесько і в другій половині Бул. Усі інші в загальному добрі. Суддя Кліглер справедливий.

**ТЕННІСОВІ ЗМАГАННЯ.**

Теннісові змагання між нашими чільними грачами ЛКС та УССК з одної сторони й жидівським клюбом К. Т. 24 з другої сторони відбудуться в суботу 24. в год. 2.30 попол. та в неділю в год. 9-ій і 2-ій попол. Змагання заповідаються дуже цікаво. К. Т. 24 виступить із Альтшілером та Ляйтнером на чолі. ЛКС та УССК виставляє також найсильніший склад. Змагання відбудуться на токах ЛКС при вул. Войтіха. Порядок стрічі такий:

**Субота, 24. IX.:** год. 14.30: Догілевський — Феляк, год. 16.30: Ляйтнер — Рожанковський Ярослав, год. 16.30: Айснер, Левенгерц — Сасик, Дрогомирецький.

**Неділя, 25. IX.:** год. 9.30: Айснер — Дрогомирецький, год. 10.30: Шоцівна — Дмоховська, год. 11.30: Ляйтнер, Альтшілер — Кульчицький, Рожанковський Яр., год. 14.30: Левенгерц — Кульчицький, год. 15.30: Зайдманівна, Ляйтнер — Струмінська, Рожанковський Яр., год. 16.30: Альтшілер — Сасик.

**ВИЇЗД УКРАЇНИ ДО ЛУЦЬКА.**

Перша дружина С. Т. „Україна" у Львові виїзджає до Луцька, де в суботу і неділю (24. і 25. ц. м.) розіграє двоє товариських змагань з Гасмонеєю і П. К. С.-ом.

—o—

## Закінчення дужань.

### Гаркавенко здобув другу нагороду.

У *вівторок*, у передостаньому дні турніру, Д'Олівейра держав так довго Гаркавенка у нельсоні, що він вкінці дав знак, що капітулює (54. мін.). Штекер поклав Кравзера у 36. мін.

В *середу*, в останньому дні турніру боровся оперше Гаркавенко з Кравзером. Боротьба ця, ведена з обох сторін незвичайно фер, закінчилася у 24. мін. перемогою Гаркавенка. Обом цим змагунам уділила публика велику овацію. Після того йшла друга фінальова боротьба — Штекера з Д'Олівейрою. В боротьбі цій, веденій з обох сторін менше чи більше брутально переміг у 54. мін. Д'Олівейра, вдавивши (вже вдруге) Штекера нельсоном.

На закінчення дужань відбулася роздача нагород. Першу нагороду у висоті 2.000 зол. одержав *Д'Олівейра*, другу нагороду в сумі 2.500 розділено по половині між *Гаркавенка і Штекера*, третю у висоті 500 зол. одержав *Кравзер*. Переможців публика попрощала горячими оплесками.

Після львівських дужань виїхав *Гаркавенко* ще тої самої ночі в пашпортових справах до Варшави, звідки вже завтра переїздить на дужання до Будапешту. Через те й відпало приняття, що мало відбутися в честь українського мистця з ініціятиви Спорт. Т-ва „Україна".

—o—

## БІРЖА.

**Доляр** у приватних оборотах 8.90.

**Пшениця** краева двірська, льоко Підволочиська 21.00—22.00, жито галицьке збірне 14.00—14.25.

—o—

## Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 22. IX. 1932 р. за масло експортове та десерове пріма 2·80 зол., за літру молока 19—20 сот., літру сметани 0·90 зол., копу яєць 4·60 зол.

# ОГОЛОШЕННЯ

## Театри.

**Великий Міський Театр.**

Пятниця, 23. IX. год. 7.30 веч. „Так здобувають жінок".

Субота, 24. IX. год. 7.30 веч. „Так здобувають жінок".

**Театр Ріжнородностей.**

Пятниця, 23. IX. год. 7.30 веч. „Дивні Любки" (Містігрі).

## Кіна.

**АПОЛЬО:** „Ловіцька княжна".

**АТЛЯНТІК** (давніше Лев) нечинне.

**КАСІНО:** „Погромники просторів".

**КОЛЬОСЕЙ:** „Тересине кохання" (Ол. Чехова), ревія „Завтра буде ліпше".

**КОПЕРНИК:** „Пімста лилика" (Ів. Петрович, Анні Ондра).

**МАРУСЕНЬКА:** „Пімста лилика" (Ів. Петрович, Анні Ондра).

**МІРАЖ:** „Злодій кохання" (Анрі Ґара).

**ОАЗА:** „Романс із поручником" (Льоренс Тібет).

**ПАЛЯС:** „Година з тобою" (Мор. Шевальє).

**ПАН:** „Дженні Ліндт".

**ПАСАЖ:** „Зрадлива стріла" (Гут Ґібсон), „Трубадурова пісня" (Хозе Мохіко).

**ПРОМІНЬ:** „Десятьох із Павяка".

**СТИЛЕВЕ:** „ІІ хлопчик".

**УТІХА:** „У таємному проваллі" (Джек Ґолт), „Роскоші гостинности" (Бастер Кітон).

**ХИМЕРА:** „Х. 27" з Марленою Дітріх.

## Закордонне радіо.

**Субота, 24. вересня 1932.**

**Ляйпціґ** (259,3) 17.00 Орхестра, **Братислава** (278,8) 12.30 Концерт, **Міляно** (331,4) 11.15, 13.00, 17.00 Популярна музика, **Брно** (341,7) 22.20 „Коктейль" оп. Беняцького, **Штрасбурґ** (345,2) 20.30 Вечір оперетки, **Гельсінгфорс** (368,1) 18.30 Концерт, **Букарешт** (394,2) 20.45 Рум. музика, **Білгород** (430,4) 17.00 Славянські мельодії, 20.00 „Морана" оп. Готоваца, **Рим** (441,2) 13.00 Секстет, 17.30 Солісти, 20.45 „Самсон і Даліля" оп. Сен-Санса, **Прага** (488,6) 19.00 Вес. програма, 20.00 Концерт Ів. Штравса, **Відень** (517,2) 11.30 Ґайґерова капеля, 16.45 Концерт, 19.35 Спів, Арм. Токатян, **Мінхен** (532,9) 16.10 Гітара, 17.00 Жовтневе свято, 18.30 Німецькі мистці, **Харків** (937,5) 10.00, 15.00 Концерт, 11.00 Концерт для дітей, 16.35 Гумор і сатира, 19.00 Камеральна музика, 24.00 Комунікати, оп. арії.

## ЛЬВІВСЬКЕ РАДІО.

**Субота, 24. вересня 1932.**

11.58 Час, 12.10 Огляд преси, 12.20, 12.45, 15.10 Грамофон, 12.40 Метерольоґічний комунікат, 15.00 Господарський комунікат, 15.30 Військові вістки, 15.40 Авд. для дітей „Федюсь музика", 16.05 Авд. для хорих, орхестра, 16.48 Серед книжок, 17.00 Концерт, 18.00 „Навіть Бог мірив, як створював світ" відч., 18.20 Танк. музика, 19.10 Всячина, 19.35, 21.50 Прес. радженник, 19.45 „Дігресійність у людській вдачі" фейл., 20.00 Легка музика, (орхестра, спів), 20.55 На овиді, 21.05 Концерт, 21.55 Комунікати, 22.05 Шопенові твори, 22.40 Спортові вістки, 22.50 Концерт мандолиністів.

## ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

**Звичайні Загальні Збори Кружка „Р. Ш." в Перемишлі** відбудуться дня 1. жовтня 1932 в домівці читальні „Просвіти" в год. 5.30 вечором з таким денним порядком: 1. Отворення Зборів. 2. Відчитання протоколу з попередних Заг. Зборів. 3. Звіт Старшини Кружка „Р.Ш." 4. Звіт Контр. Комісії з внесенням на звільнення Старшини. 5. Вибір Старшини. 6. Вибір делегатів на Заг. Зїзд „Р. Ш.". 7. Внесення і запити. В разі браку відповідного числа членів вимаганого до правосильности ухвал відбудуться Заг. Збори без огляду на число приявних членів о год. 6-ій вечором того самого дня з тим самим порядком нарад.— **Старшина Кружка „Р. Ш.".** 514 1—1

**Позір Долинщина!** Окружне віче в с. Вільхівці для сусідніх сіл відбудеться в неділю по Службі Божій дня 25. вересня 1932 р., а в Струтині Нижнім у вівторок 27. вересня 1932 р. На обох вічах реферуватиме посол Великанович справи: 1) Праця Укр. Парл. Репрезентації; 2) Наше освітне й економічне положення.

**Болехів 3. жовтня 1932 р.** Повітовий Зїзд для справ: 1) Організаційних; 2) Посольське звідомлення.

**Основні Загальні Збори Пекарні „Якір"**, кооперативи з відповідальністю уділами, відбудуться в суботу дня 24. вересня 1932. в домівці Т-ва „Зоря" при вулиці Вірменській ч. 25 о год. 5. попол. Порядок нарад: Відкриття. Вибір Надзірної Ради і Управи. Внески і запити.— Заввага: Ці Збори є продовженням і закінченням Загальних Зборів з дня 17. IX. ц. р., які перервано по причині пізної пори і невичерпання порядку нарад та відложено їх на день 24. IX. 1932. — **Ініціят. Комітет.** 513 1—1

**Конкурс.** Муз. Т-во ім. М. Лисенка у Львові розписує отсим конкурс на стипендію ім. О. Мишуги для кандидатів сольового співу. Подання вносити до 1-го жовтня 1932. — **Виділ.** 512 1—1

## ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

**2 СЛУЖБИ БОЖІ** (мольова і дурова) з панахидою на мужеський хор видання О. Плешкевича в ціні зол. 4.— до набуття в книгарні ім. Шевченка. 2—5

**АНГЛІЙСЬКОГО** лекції. Ціни приступні. Зголошення до Адм. „Діла" під „Англійка". 453а 3—3

**ЗА 15 ЗОЛ.** шиємо суконки-мундурки для панночок. Фірма М. Козловська, робітня суконь — школа крою, Академічна 22. 476 3—4

**ТОРБИ ШКІЛЬНІ**, течки, портфелі, гаманці поручає, направляє найдешевше Заведення Римарсько-Ґалянтерійне Н. Барера, Сикстуська 2. 370 х

**МЕДИК** шукає приміщення при родині. Дорожинський, Городенка. 511 1—2

**КАНДИДАТ** адвокат. шукає місця в адвоката. Зголошення в Адм. „Діла" під „Кандидат". 499 2—3

**УМЕБЛЬОВАНА** кімната для панів академиків з харчем або без до винайму близько техніки й університету. Перфецька, вул. Тереси 2 „С", І. п. 495 2-2

**ВІЧНІ ПЕРА** направляє найдешевше „Precyzja", Рутовського 10 (у брамі).

**ПОВАЖНЕ** підприємство пошукує по всіх містах і місточках, як і на кожну дільницю Львова, метких та інтелігентних заступників (панове і пані). Зголошення під „Постійна праця" до Адм. „Діла". 3—6

**ДЛЯ СТУДЕНТОК** мешкання комфортове з удержанням. Сикстуська 58 А. II. п. м. 6. 507 1—2

**МАРТА СВІДЕРСЬКА** урodж. 1909 у Почапинцях пов. Тернопіль, уневажнює згублену книжку Каси Хорих.

**СТУДЕНТ** унів. шукає заняття як інструктор, диригент орхестри, режісер у Львові або на провінції. Відповідь під „Студент". 517 1—1

**КУЗЬМИНА ПЕТРА**, агронома, прошу подати свою адресу: Ясениця к. Підбожан Ч. С. Р. Олександер Войтович. 1-1

**КОНЦИПІЄНТ** адвокатський, рутинований шукає заняття. Зголошення: Канцелярія адв. Дольницького, Золочів, для д-ра Третяка. 510 1—2

**ДЛЯ СТУДІЮЮЧИХ** покій з удержанням винайму. Зибликевича 44, І. поверх. 508 1—2

## ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакція не відповідає



## Подяка.

Усім кревнякам, другам і знайомим, що взяли участь у похоронах жени моєї бл. п. Марії Літинської і з нагоди її смерти висловили мені устно чи письменно спочування, складаю оцим щиру і сердечну подяку.

Іван Літинський.



За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло" З друкарні Вид. Спілки „Діло", Львів, Ринок 10.